

РЕШЕНИЕ

№ 22108

гр. София, 26.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 12.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **4951** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 45в от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. А., гражданин на М., роден на 20. 04. 1997 г., с адрес за призоваване: Помещение от закрит тип - Б., [улица] и съдебен адрес – С., [улица], ет. 3, чрез БХК, срещу Решение № РПЗТ-31 / 29. 04. 2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

В жалбата се оспорва законосъобразността на решението, като основният довод е, че не посочва в какво точно се състои заплахата за националната сигурност и председателят на ДАБ не е изложил мотиви относно обстоятелството, защо следва да бъде приложена мярката по чл. 45б от ЗУБ. Твърди се необоснованост на дерешението, доколкото в мотивите му не са посочени и не се обсъждат никакви доказателства, че жалбоподателят представлява заплахата за националната сигурност. Пзовава се на практиката на СЕС решение по дело С-159/2021г. и практика на ВАС на РБ, от което извежда, че преценката дали кандидатът за международна закрила представлява заплахата за националната сигурност е неизключително на ДАНС, както твърди ответникът, а решаващият орган е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, в това число дали положението на лицето попада в хипотезата на евентуална заплахата за националната сигурност, а не просто да привежда в изпълнение решение на друг орган. В заключение иска отмяна на решението.

Ответникът –председателят на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МС, не се представлява в съдебното заседание. С молба от 11.06.2025 г. изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени

представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: Жалбоподателят А. А. е гражданин на М., от мъжки пол, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН]. На 29.04.2025 г. подава молба за предоставяне на международна закрила и на същата дата е регистриран като лице, търсещо закрила в Република България. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Към настоящия момент административното производство за предоставяне на международна закрила на чуждия гражданин не е приключило.

Във връзка с молбата за закрила в ДАБ е постъпило писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/ с вх. № 2-47/23.04.2025 г., според което за А. А. има сериозни основания да се предполага, че представлява заплахата за националната сигурност и следва да бъде настанен в помещение от затворен тип по време на производството по разглеждане на молбата му за предоставяне на международна закрила.

Предвид посочената фактическа обстановка е издадено и обжалваното в настоящото производство Решение № РПЗТ-31 от 29.04.2025 г. от председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 45в, ал. 1 във вр. чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, жалбоподателят е настанен в затворен тип към ДАБ при МС до отпадане на основанията или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила.

В решението ответникът се позовава на статута на ДАНС като специализиран орган към МС за изпълнение на политиката по защита на националната сигурност и че по силата на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, Агенцията осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за предоставяне на международна закрила и обезпечава целта на закона за защита на националната сигурност. Органът е счел, че преценката дали кандидатът за международна закрила представлява заплахата за националната сигурност е изключително правомощие на ДАНС и тяхното становище е обвързващо за административния орган, който е задължен да действа в условията на обвързана компетентност. Намерил е, че информацията, съдържаща се в писмото на ДАНС попада в хипотезата на чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, според която чужденец, търсещ международна закрила може да бъде настанен временно и за възможно най-кратък срок в център от затворен тип, когато това се налага с цел защита на националната сигурност и че съгласно тълкувателно решение № 16/1975г. на ВКС, мотивите на административния акт могат да бъдат изложени и отделно.

В хода на съдебното производство, освен административната преписка, бяха представени материали от ДАНС, оформени в отделен том с класифицирана информация.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Решението е връчено на жалбоподателя на 29. 04. 2025 г., а жалбата е депозирана на 07. 05. 2025 г. и е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 45в, ал. 1-3 от ЗУБ чужденец, търсещ международна закрила, се настанява в център от затворен тип с мотивирано решение на председателя на Държавната агенция за бежанците, след преценка за принадлежността на чужденеца към уязвима група. Решението по ал. 1 се издава в писмена форма и съдържа фактическите и правните основания за настаняването, реда и срока за обжалване, както и възможността за предоставяне на безплатна правна помощ и представителство.

Обжалваното Решение № РПЗТ-31 от 29.04.2025 г. е постановено от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно разпоредбата на чл. 45в, ал. 1 от ЗУБ, като при отсъствието на председателя, същото е подписано от заместник-председателя, при

условията на заместване, за което е представена Заповед № РД-05-214 / 14. 04. 2025 г.

Налице са и фактическите основания за прилагане на посочената в решението като правно основание хипотеза на мярка по раздел V от Глава четвърта на ЗУБ.

Съгласно чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, когато не може да бъде ефективно приложена мярката по чл. 45а и след преценка на обстоятелствата в конкретния случай, чужденец, търсещ международна закрила, може да бъде настанен временно и за възможно най-кратък срок в център от затворен тип, когато това се налага с цел защита на националната сигурност или обществения ред.

Не е спорно между страните и се установява от събраните по делото доказателства, че жалбоподателят е чужденец, търсещ закрила и производството по подадената от него молба за закрила не е приключило, както към момента на издаване на решението, така и към заседанието по делото, в което е даден ход по същество.

В хода на административното производство по предоставяне на международна закрила, е постъпило писмо с вх. № 2-47/ 23.04.2025 г., с което от ДАНС уведомяват ДАБ – МС, че има сериозни основания да се предполага, че А. А. представлява заплахата за националната сигурност и следва да бъде настанен в помещение от затворен тип по време на производството по разглеждане на молбата му за предоставяне на международна закрила.

Предвид правомощията на ДАНС по ЗДАНС за контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, в това число и даването на становища по ЗУБ съгласно чл. 41, ал.1, т. 1 от закона, както и възложените на Агенцията дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред, то същата е компетентна да прецени въз основа на събраната при нея информация, дали кандидат за закрила представлява опасност за националната сигурност и председателят на ДАБ следва да се съобрази с това становище, доколкото той сам няма правомощия в областта на защитата на националната сигурност и събирането на информация във връзка с това. Отделен е въпросът за мотивираност на това становище и за преценяването му при разглеждането на молбата за закрила. В случая специализираният в защитата на националната сигурност орган, даващ становище в производството по ЗУБ, е установил по данните, че кандидатът представлява заплахата за националната сигурност и затова е предложил на органа, разглеждащ молбата за закрила да предприеме една от мерките по чл.45а-в от ЗУБ, приложима в такъв случай.

Възражението на жалбоподателя за немотивираност на решението е неоснователно. Посочени са фактическите и правни основания за издаването му по чл. 45б, ал. 1, т. 3 ЗУБ, без да съществува изрично законово изискване за посочване на отделни, конкретни действия, с които лицето представлява заплахата за национална сигурност, още повече, че в случая тези данни представляват класифицирана информация и се излагат в отделен документ, което е допустимо. Самото становище дава сведения за обстоятелствата по отношение на кандидата, които според органа налагат извод за потенциална заплахата за националната сигурност.

Следва да се има предвид, че така както е формулирано писмото на ДАНС, информацията е дадена като основание за настаняване на кандидата в помещение от затворен тип към ДАБ-МС, не и със становище по самата молба за закрила. В този смисъл неоснователно е позоваването на решение на СЕС по дело С-159/2021г., в който случай е обсъждано отхвърлянето на молба за закрила само и единствено на основание немотивирано решение на друг специализиран орган. В мотивите на самото решение, т. 82 е посочено и друго, че по никакъв начин не се изключва възможността част от информацията, използвана от компетентния орган при извършване на

преценката му, да е предоставена от органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, по своя инициатива или по искане на решаващия орган и за част от тази информация евентуално може да се прилага режим на поверителност в рамките, определени в чл. 23, § 1 от Директива 2013/32. Тълкуването в решението на разпоредби от Директива 2011/95/ЕС е в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплахата за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. Тоест, решението на Съда на ЕС се отнася до производство по молба за международна закрила или до производство, свързано с отнемане на вече предоставена такава закрила и до системно позоваване на едно и също немотивирано становище на специализиран орган относно заплахата за националната сигурност.

В случая оспореното решение е издадено в производство, което макар и спомагателно на производството по закрила, няма за предмет произнасяне по самата молба, а докато тя се разглежда настаняване в център от затворен тип (временно и за възможно най – кратък срок), когато това се налага с цел защита на националната сигурност или обществения ред. Комплексната преценка на молбата за закрила, в това число и съответното становище на ДАНС, не е в това производство, не се касае за системно отхвърляне на молба за закрила или отнемане на вече дадена такава и съответно случаят не е аналогичен. Но дори и да е приложимо тълкуването, дадено в това решение по приложимата директива, то в случая становището на ДАНС е мотивирано и решаващият настаняването орган е направил своята преценка, като го е включил в извършването ѝ, предвид липсата на собствени правомощия за събиране и преценка на информация за националната сигурност и наличие на заплахи за нея във връзка с кандидата за закрила.

В този смисъл ответникът има правото да се позове на становището на ДАНС и да се мотивира с него за извод, че настаняването на чужденеца на външен адрес или в регистрационно-приемателен център от отворен тип е нецелесъобразно, поради получената информация, че може да представлява заплахата за националната сигурност.

Правото на защита на жалбоподателя не е нарушено в хода на образуваното административно производство с оглед изложените твърдения, че не е запознат с писмото на ДАНС. Предвид секретния характер на съдържащата се в писмото информация незапознаването на чужденеца с мотивите му не съставлява съществено процесуално нарушение. В хода на обжалване на решението оспорващият е упражнил в пълен обем правата си като страна в процеса с оглед възможността за запознаване с всички документи приложени и приети по делото, които са послужили за издаване на обжалвания в настоящото производство административен акт.

След като решението е постановено с цел защита на националната сигурност, то настаняването не е самоцелно, т. е. не е постановено само защото лицето е търсещо закрила, което изрично се забранява от чл. 45б, ал. 2 от ЗУБ, при което е налице и съответствие на акта с целта на закона - да се настаняват чужденци, търсещи международна закрила в помещение от затворен тип до отпадане на основанието за това и когато са налице основания за настаняването им поради причина, че същите представляват заплахата за националната сигурност - какъвто е процесният случай. Още повече, че настаняването е временно и за възможно най - кратък срок. Този възможно най - кратък срок в случая е спазен, което е видно от приетите по делото доказателства, установяващ обстоятелството, че оспорващият чужденец е изведен от помещението от затворен тип след отпадане на необходимостта от настаняването му в него.

Следва да се отбележи, че впоследствие отпадналата необходимост от настаняване в помещение от затворен тип е основание за извеждане на лицето от помещението, за което ДАНС е уведомила председателя на ДАБ с писмо от 19. 05. 2025 г., но не и за отмяна на оспорения акт, тъй като на основание чл. 142, ал. 1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването.

Съдът не установи основание за незаконосъобразност на оспореното решение по чл.146, т. 1 - 4 от АПК, същото съответства и на целта на мярката – защита на националната сигурност от заплахата, надделяващ обществен над личен интерес, при спазване на съразмерност на засягането чрез краткост на мярката – до отпадане на основанието или до приключване на производството в предвидените в ЗУБ срокове, с възможност за преразглеждането ѝ и обезпечени права на настанените, разписани в закона.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, като същевременно са изпълнени материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на М., роден на 20. 04. 1997 г., срещу Решение № РПЗТ-31 / 29. 04. 2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно, съгласно чл. 45в, ал. 5 от ЗУБ.

Съдия